

AZ UTOLSÓ INTELMEK ÉS FIGYELMEZTETÉSEK

ATIZENEGYEKNEK elmondott búcsúbeszédet követően Jézus kötetlen beszélgetést folytatott velük és felidéztek számos olyan élményüket, melyben csoportként és egyénekként részük volt. E galileaiak végre kezdték érteni, hogy a barátjuk és tanítójuk el fogja hagyni őket, és reménykedve kapaszkodtak azon ígéretbe, hogy rövidesen újra velük lesz, de hajlamosak voltak elfelejteni, hogy e visszatérése úgyszintén csak rövid ideig fog tartani. Az apostolok és a vezető tanítványok közül sokan tényleg úgy gondolták, hogy e rövid időre (a feltámadás és a felemelkedés közötti rövid időszakra) szóló visszatérési ígérettel Jézus arra utalt, hogy egy rövid látogatást tesz az Atyjánál, majd visszatér és megalapítja az országot. És a tanításának ilyen értelmezése összhangban volt mind az előre kialakított meggyőződéseikkel, mind pedig a vérmes reményeikkel. Lévén, hogy az élethosszig tartó meggyőződésekben és a vágyaik teljesülésével kapcsolatos reményeikben így egyetértettek, már nem esett nehezükre, hogy a Mester szavaihoz az erős sóvárgásaikat igazolni képes értelmezést találjanak.

² Miután a búcsúbeszédet megvitatták és elméjükben megnyugodtak, Jézus újra az apostolok figyelmét kérte és hozzáfogott az utolsó intelmeinek és figyelmeztetéseinek közreadásához.

1. AZ UTOLSÓ VIGASZTALÓ SZAVAK

¹ Amikor a tizenegyek helyet foglaltak, Jézus felállt és így szólt hozzájuk: „Amíg veletek vagyok a húsvér testben, én csak egy lehetek közöttetek, amint e világon is. De amint a halandói természet eme burkától megváltam, úgy térhetek majd vissza, mint bennetek lakozó szellem, aki mindegyikötökben és mindenki olyanban lakozik, aki hisz az országról szóló ezen örömhírben. Így az Ember Fia szellemi megtestesüléssé válik minden igaz hívő lelkében.

² Amint visszatértem, hogy bennetek lakozzam és rajtatok keresztül munkálkodjak, képes leszek jobban továbbvezetni titeket ezen az életen keresztül és jobban tudok majd utat mutatni nektek a számos lakóhelyen át, a jövőbeli életben a mennyeknek országában. Az Atya örökkévaló teremtésében az élet nem a tétlenség és az önző kényelem végtelen pihenése, hanem vég nélküli fejlődés az irgalomban, az igazságban és a dicsőségben. Az Atyám házában lévő sok-sok állomáshely egy-egy megálló, olyan élet, melynek rendeltetése az, hogy felkészítsen titeket az előttetek álló következőre. És a világosság gyermekei így fognak dicsőségről dicsőségre továbbmenni, míg eljutnak ahhoz az isteni állapothoz, amelyben szellemileg tökéletessé váltak, éppen olyan tökéletessé, mint amilyen tökéletes az Atya minden dologban.

³ Ha követni akartok, amikor itt hagylak titeket, akkor minden őszinte erőfeszítéseketek arra irányítsátok, hogy a

tanításaim szelleme és az életem eszményképe szerint éljete — az Atya akaratát megcselekedve. Ezt tegyétek ahelyett, hogy megpróbálnátok utánozni a természetes életemet a húsvér testben, melyet szükségszerűen meg kellett élnem ezen a világon.

⁴ Az Atya küldött engem e világba, de közületek csak néhányan döntöttek úgy, hogy teljesen elfogadjak. A szellememet minden húsvér testre kiárasztom, de minden ember fogja elfogadni ezt az új tanítót a lélek kíséreként és tanácsadójaként. De akik elfogadják, azok megvilágosodnak, megtisztulnak és megvigasztaltatnak. És az Igazság e Szelleme az élő víz örökkévaló életre feltörő forrásává fog válni bennük.

⁵ És most, hogy távozni készülök tőletek, vigasztaló szavakat akarok szólni. Békével távozom tőletek; a békémet adom nektek. Ezeket az ajándékokat nem úgy adom, ahogy a világ ad — mértékkel — én mindegyiketeknek megadom mindazt, amit el tudtok fogadni. Ne nyugtalankodjon a szívetek, és ne hagyjátok azt se, hogy megrémüljön. Legyőztem a világot, és bennem ti mind győzedelmeskedni fogtok a hiten keresztül. Figyelmeztettelek titeket, hogy az Ember Fiát meg fogják ölni, de biztosítalak titeket, hogy még visszatérek, még ha csak rövid időre is, mielőtt elmegyek az Atyához. És miután felemelkedtem az Atyához, biztosan elküldöm az új tanítót, hogy veletek legyen és a szívetekben lakozzon. És amikor látjátok mind ezt megtörténni, ne ijedjete meg, hanem inkább higgyete, minthogy minderről előre tudtatok. Erős ragaszkodással szerettelek titeket, és nem szeretnélek elhagyni benneteket, de ez az Atya akarat. Az én időm elérkezett.

⁶ Ezen igazságok egyikében se kételkedjete, miután az üldöztetés szétszór és a sok szomorúság elcsüggeszt titeket. Amikor úgy érzitek, hogy egyedül vagytok a világban, én tudni fogok a ti elszigeteltségetekről, éppen úgy, ahogy ti is tudtok az enyémről, amikor mindegyikötöket otthonába szétkergetik s az Ember Fia így az ellenségeinek kezére jut. De én sohasem vagyok egyedül; az Atya mindig velem van. Még ekkor is imádkozni fogok értetek. És mindeme dolgokat azért mondtam el nektek, hogy békességetek legyen és folyvást gyarapodjatok benne. E világon gyötrellem jut nektek, de örvendeztetek; győzedelmeskedtem a világban és megmutattam nektek az örökkévaló örömhöz és az örökké tartó szolgálathoz vezető utat.”

⁷ ¶ Jézus megnyugtatja azokat, akik társai az Atya akaratának megcselekedésében, de nem az e világ örömeinek és megelégedettségeinek sora szerint. A hitetlen anyagi világnézetűek és végzetihívők csupán kétféle béke és lelki vigasz élvezetében reménykedhetnek: vagy sztoikusoknak kell lenniük, kitartó elszántsággal nézve szembe az elkerülhetetlennel és a legrosszabb elviselésével; vagy derűlátóknak kell lenniük, mindegyre engedve annak a reménynek, mely csak az emberi kebelből fakad, és hiábavalóan vágyani a valójában soha el nem jövő békére.

⁸ Egy bizonyos mennyiségű közönyös nyugalom és derűlátás jó szolgálatot tesz az élet megélésében a földön, de egyiknek sincs semmi köze ahhoz a fenséges békéhez, melyet az Isten Fia adományoz a testvéreinek a húsvér testben. A Mihály által a testvéreinek nyújtott béke a földön éppen az, mely eltöltötte az ő saját lelkét is, amikor ő maga a halandói életet élte a húsvér testben ezen a világon. Jézus békéje egy olyan, Istent ismerő egyén öröme és meglepődöttsége, aki győzelemre jutott abban, hogy teljesen megtanulta, miként cselekedje meg az Isten akaratát, mialatt a halandói életet éli a húsvér testben. Jézus elméjében a béke az isteni Atya bölcs és rokonszenvező felügyeletében gyökerező, teljesen emberi hiten alapult. Jézusnak voltak nehézségei a földön, még helytelenül úgy is nevezték, hogy a „fájdalmak embere”, de mindeme tapasztalásokban és azokon túl, annak a magabiztosságnak a vigaszát élvezte, mely még arra is képessé tette, hogy az életcélját ama teljes megnyugvásban teljesítse ki, hogy az Atya akaratát véghezviszi.

⁹ Jézus céltudatos volt, kitartó és teljesen a küldetése teljesítésének szentelte magát, de nem volt érzéketlen és keményszívű sztoikus; mindig az életélményei derűs vetületeit kereste, s nem volt a valóságra érzéketlen és önáltató derűlátó sem. A Mester tudott mindenről, ami rá várt, és nem félt. Miután e békével minden egyes követőjét megajándékozta, következetesen azt mondhatta, „Ne nyugtalanodjon a szívetek, és ne hagyjátok azt se, hogy megijedjen.”

¹⁰ Jézus békéje tehát egy olyan fiú békéje és megnyugvása, aki teljes mértékben hiszi, hogy az időbeli és örökkévalóságbeli létpályája biztonságban van, mert teljes egészében egy végtelenül bölcs, végtelenül szerető és korlátlan hatalmú szellem-Atya gondjára és felügyeletére van bízva. És ez valóban olyan béke, mely meghaladja a halandói elme felfogóképességét, de amelyet a hívő emberi szív teljes mértékben élvezhet.

2. SZEMÉLYES BÚCSÚINTELMEK

¹ A Mester befejezte a búcsúintelveinek átadását és az utolsó figyelmeztetések közreadását az apostolok, mint csoport számára. Ez után egyenként fordult hozzájuk, hogy elbúcsúzzon, és hogy mindegyiküknek valamilyen személyes tanácsot adjon a búcsúáldása mellé. Az apostolok még mindig úgy ültek az asztal körül, mint amikor először ültek le az Utolsó Estebédhez, és ahogy a Mester körbejárta az asztalt, hogy beszéljen velük, mindegyikük felállt, amikor Jézus megszólította.

² ¶ Jánosnak azt mondta Jézus: „Te, János, te vagy a legifjabb a testvéreim közül. Nagyon közel álltál hozzám, és bár mindannyiatokat ugyanazzal a szeretettel szeretlek, melyet egy atya a fiainak adhat, András téged jelölt azon hármak egyikének, akiknek mindig a közelemben kell lenniük. Emellett engem képviseltél és folytatnod is kell ezt a földi családomat érintő sok dologban. És én úgy megyek az Atyához, János, hogy teljesen biztos vagyok abban, hogy te továbbra is felügyelni fogod az enyéimet a

húsvér testben. Ügyelj arra, hogy a küldetésemmel kapcsolatos zavaruk semmiképpen se akadályozzon téged abban, hogy mindannyiukra kiterjeszd a rokonszenvedet, lásd el őket tanácsal, sőt úgy segíts nekik, ahogy szerinted én segíteném őket, ha itt maradnék a húsvér testben. És amikor mind meglátják a világosságot és teljesen belépnek az országba, bár ti mind örömmel fogjátok üdvözölni őket, én számítok rád János abban, hogy a nevemben üdvözlöd őket.

³ És most, hogy megkezdem a földi pályám utolsó óráit, maradj a közelemben, hogy üzenetet hagyhassak nálad a családom számára. Ami az Atyától kapott munkámat illeti, az már elvégeztetett, a húsvér testbeni halálomat kivéve, és én hajlandó vagyok kiinni ezen utolsó poharat is. De ami a földi atyám, József által rám hagyott felelősségeket illeti, bár ezeknek életem során eleget tettem, most rád kell támaszkodnom abban, hogy helyettem mindeme dolgokban eljárj. És azért választottalak téged János arra, hogy ezt megtegyed nekem, mert te vagy a legfiatalabb és ezért igazságszerű, hogy túléljed a többi apostolt.

⁴ Egykor úgy hívtunk téged és a fivéredet, hogy a mennydörgés fiai. Erélyesként és türelmetlenül indultatok velünk, de sokat változtatok, hiszen volt idő, amikor még azt akartátok, hogy tüzesőt kérjek a tudatlan és megdöglötlen hitetlenek fejére. És még további változáson kell átesned. Azon új parancsolat apostolává kell válnod, melyet ma éjjel átadtam nektek. Szenteld életedet annak, hogy megtanítsd a testvéreidnek azt, hogy miként szeressék egymást úgy, ahogy én szerettelek titeket.”

⁵ Ahogy Zebedeus János ott állt a felsőszobában, legördülő könnycseppekkel az arcán, a Mester szemébe nézett és azt mondta: „És így fogok tenni, Mesterem, de miképp tudnám megtanulni, hogy jobban szeressem a testvéreimet?” És erre Jézus így felelt: „Akkor fogod megtanulni, hogy miként szeresd jobban a testvéreidet, ha először megtanulod jobban szeretni a menyeyi Atyjukat, és ezután ténylegesen nagyobb érdeklődést mutatsz majd az időbeli és örökkévalóságbeli jólétük iránt. És minden ilyen emberi érdeklődést segít a megértő rokonszeny, az önzetlen szolgálat és a teljes megbocsátás. Senki sem nézhet le a fiatalságod miatt, de arra intelek, hogy mindig kellőképpen vedd figyelembe ama tényt, hogy a kor gyakran tapasztalatot hoz magával, és hogy az emberi ügyekben semmi sem helyettesítheti a tényleges tapasztalást. Törekedj arra, hogy békességben élj minden emberrel, különösen a barátokkal a mennyország testvériségében. És János, mindig emlékezz, hogy ne küzdj azokkal a lelkekkel, akiket meg akarsz nyerni az országnak.”

⁶ ¶ És ez után, elsétálva a saját helye mellett, egy pillanatra megállt Karióti Júdás kerevete előtt. Az apostolokat eléggé meglepte, hogy Júdás nem tért vissza ekkorra, és nagyon kíváncsiak voltak, hogy mit is jelenthet Jézus szomorú arckifejezése, ahogy ott áll az áruló üres helye fölött. De talán András kivételével egyiküknek sem fordult meg a fejében az a gondolat, hogy a pénztárosuk azért ment el,

hogy elárulja a Mesterét, melyre Jézus az est korábbi részében és az estebéd alatt már célzott. Oly sok minden történt eddig, hogy egészen elfelejtkeztek a Mester azon bejelentéséről, hogy az egyikük el fogja árulni őt.

⁷ ¶ Jézus most Zélóta Simonhoz ment oda, aki felállt és e figyelmeztetést hallgatta meg: „Te Ábrahám igaz fia vagy, de mennyi időt fordítottam arra, hogy megpróbáljalak e mennyország fiává tenni. Szeretlek téged és minden testvéredet is szeretem. Tudom, hogy szeretsz engem, Simon, és hogy szereted az országot is, de még mindig azt szeretnéd, hogy az ország a te kedved szerint jöjjön el. Tudom jól, hogy végül felfogod az örömhírem szellemi természetét és értelmét, és hogy bátor munkát fogsz végezni annak hirdetésében, azonban szomorú vagyok amiatt, hogy mi történhet veled, amikor eltávozom. Boldoggá tenne az a tudat, hogy nem fogsz elbukni; örömmel töltene el, ha tudhatnám, hogy miután elmegyek az Atyához, te továbbra is az apostolom maradsz, és hogy a mennyország követéhez méltóan viselkedsz majd.”

⁸ Jézus alig mondta el a Zélóta Simonhoz intézett szavait, amikor e heves hazafi, kidörzsölve a könnyeket a szeméből, így felelt neki: „Mester, ne aggódj a hűségem miatt, Én már hátat fordítottam mindennek, hogy életemet a te földi országod megteremtésének szentelhessem, és nem fogok elbukni. Túléltem eddig minden csalódást, és nem foglak cserbenhagyni.”

⁹ És erre, kezét Simon vállára téve, Jézus azt mondta: „Igazán üdítő hallani, hogy így beszélsz, különösen olyan időben, mint ez a mostani, de kedves barátom, még mindig nem tudod, hogy mit beszélsz. Én egy pillanatra sem kételkednék a hűségemben, az odaadásodban; tudom, hogy nem haboznál harcba szállni és meghalni értem, mint ahogy a többiek is mind” (élénk helyeslésük jeléül a többiek mind bólintottak), „de ezt nem várják el tőled. Többször is mondtam már neked, hogy az én országom nem e világi, és hogy a tanítványaim nem harccal fogják azt megalapítani. Sokszor mondtam már ezt neked Simon, de nem vagy hajlandó szembenézni az igazsággal. Az irántam és az ország iránt való hűséged miatt nem aggódom, de mit fogsz tenni, amikor eltávozom és végül ráébredsz, hogy nem tudtad megragadni a tanításom értelmét, és hogy a helytelen fogalmaidat hozzá kell majd igazítanod az ügyek más és szellemi rendű valóságához az országban?”

¹⁰ Simon tovább akart beszélni, Jézus azonban felemelte a kezét, és megállítva őt, így folytatta: „Egyik apostolom sem nyíltabb és őszintébb a szívében, de egyikük sem lesz olyan levert és csüggedt az eltávozásomat követően, mint te. Minden elbátortalanodásodban a szellemem veled lesz, és ezek, a te testvéreid, nem fognak elhagyni téged. Ne feledd, hogy mit tanítottam neked a földi állampolgárságnak és az Atya szellemi országában való fiúi elismertségnek a viszonyáról. Jól fontold meg mindent, amit arról mondtam, hogy add meg a császárnak, ami a császáré és az Istennek, ami az Istené. Simon, szenteld az életedet annak, hogy megmutatod, milyen elfogadható módon tehet eleget a halandó ember ama parancsoknak, hogy egyszerre ismerje el

a polgári hatalmak iránti ideigvaló kötelességet és az ország testvériségének szellemi szolgálatát. Ha az Igazság Szelleme fog tanítani, akkor sohasem lesz összeütközés a földi állampolgárság és a mennybeli fiúi besorolás követelményei között, hacsak az ideigvaló uralkodók nem vetemednek arra, hogy azt a tiszteletet és imádatot követeljék tőletek, ami csakis az Istennek jár ki.

¹¹ ¶ És most, Simon, amikor mindezt végre meglátod, és miután magadhoz tértél a csüggedtségedből és elindultál hirdetni ezen örömhírt nagy erővel, ne feledd soha, hogy én veled voltam még az elbátortalanodásod teljes időszakában is, és hogy elmegyek veled egészen a legvégsőkig. Te mindig is az apostolom maradsz, és miután hajlandó leszel a szellem szemével látni és arra, hogy teljesebben rendeld alá akaratomat a mennyi Atya akaratának, akkor fogsz visszatérni úgy, mint az én követem, és csak azért, mert lassan fogtad fel a neked tanított igazságokat, senki sem foszthat meg attól a fennhatóságtól, melyet rád ruháztam. És így, Simon, még egyszer figyelmeztetek, hogy akik karddal harcolnak, azok kard által pusztulnak, míg akik a szellemen dolgoznak, örökké tartó életet kapnak az eljövendő országban, mely örömmel és békével jön el abban az országban, mely most van. És amikor a kezébe adott munka elvégeztetett a földön, te, Simon, ott fogsz velem ülni az országomban. Valóban meg fogod látni a régóta vágyott országot, de nem ebben az életben. Továbbra is higgy bennem és abban, amit kinyilatkoztattam nektek, és megkapod az örökkévaló élet ajándékát.”

¹² ¶ Befejezván a Zélóta Simonnak szóló beszédét, Jézus Lévi Mátéhoz lépett oda és így szólt: „Nem hárul rád többé az apostoli csoport pénztáráról való gondoskodás feladata. Hamarosan, nagyon is hamar, mindannyian szétszórattok; nem engedik meg, hogy akár egyetlen testvéretek vigaszt nyújts és megtartó társaságát is élvezzék. Ahogy haladtok előre az országról szóló ezen örömhír terjesztésében, új társakat kell magatok mellé találotok. Én kettesével küldtelek ki titeket a felkészülésetek idején, de most, hogy itt hagylak benneteket, miután magatokhoz tértetek a megrázkódtatásból, magatokban és egészen a föld határaiig fogtok menni, hirdetve ezt az új hírt: hogy a hit megelevenítette halandók az Isten fiai.”

¹³ Erre Máté azt mondta: „De Mester, ki fog elküldeni minket, és hogyan fogjuk megtudni, hogy merre menjünk? Vajon András fogja mutatni az utat?” És Jézus így felelt: „Nem, Lévi, András nem fog többé vezetni benneteket az örömhír terjesztésében. Ő valóban továbbra is a barátotok és a tanácsadótok marad addig a napig, amíg az új tanító el nem jön, és akkor az Igazság Szelleme mindegyiketeket elvezeti majd távoli vidékekre, hogy ott dolgozzatok az ország kiterjesztésén. Sok változáson estél át attól a naptól kezdve ott a vámházban, amikor először indultál el, hogy kövess; de sok további változásnak kell végbemennie, mielőtt még képes lennél elképzelni egy olyan testvériség látványát, melyben a nem-zsidók a zsidókkal együtt ott ülnek testvéri közösségben. Amíg teljes megelégedésre nem jutsz, maradj meg ama készlettedben, hogy megnyered a

zsidó testvéreidet, és aztán fordulj komolyan a nem-zsidók felé. Egy dologban biztos lehetsz Lévi: elnyerted a testvéreid bizalmát és ragaszkodását; mindannyian szeretnek téged.” (És mind a tízen jelezték, hogy helyeslik a Mester szavait.)

¹⁴ „Lévi, én sok olyasmit tudok a te aggodalmaidról, áldozataidról és munkáidról, hogy a pénztárat feltöltve tartsd, melyekről a testvéreidnek nincs tudomása, és örülsz, hogy bár aki az erszényt hordozza, most nincs jelen, a publikánus követ azonban itt van az ország hírnökeinek búcsúgyűlésén. Imádkozom, hogy a szellem szemével érzekeld a tanításom jelentését. És amikor az új tanító a szívedbe költözik, kövesd, amint vezet és láttasd a testvéreiddel — sőt az egész világgal — hogy mit tehet az Atya egy gyűlölt adószedőért, akinek volt mersze követni az Ember Fiát és elhinni az országról szóló örömhírt. Már a legelejétől fogva, Lévi, úgy szerettelek téged, ahogy e többi galileait. Jól tudván így, hogy sem az Atya, sem a Fiú nem tesz különbséget személyek között, gondoskodj arról, hogy te se tégy ilyen megkülönböztetést azok között, akik a te segédkezéseden keresztül válnak hívóvé az örömhírben. És Máté, így szenteld az egész jövőbeli életszolgálatodat annak, hogy megmutatod minden embernek, hogy az Isten nem tesz különbséget a személyek között; hogy az Isten szemében és az ország társaságában minden ember egyenlő, minden hívó az Isten fia.”

¹⁵ ¶ Jézus ezt követően Zebedeus Jakabhoz lépett oda, aki némán állt, ahogy a Mester megszólította e szavakkal: „Jakab, amikor te és az öcséd egyszer eljöttetek hozzám az országbeli rangban előléptetést keresve, és azt mondtam nektek, hogy az ilyen megtiszteltetés adományozásának joga az Atyáé, megkérdeztelek, hogy képesek volnátok-e kiinni a poharat, és mindketten azt feleltétek, hogy képesek. Még ha akkor nem is lettetek volna képesek, és ha most nem is lennétek képesek, rövidesen fel fog készíteni benneteket az ilyen szolgálatra az a tapasztalás, melyen nemsokára keresztülmentek. Akkoriban ezzel a viselkedéssel feldühíttétek a testvéreiteket. Ha ők még nem bocsátottak meg neked teljesen, akkor meg fognak, amikor azt látják, hogy kiiszod a poharamat. Akár hosszú lesz a segédkezésed, akár rövid, lélekben légy türelmes. Amikor az új tanító eljön, hadd tanítsa meg neked a kiegyensúlyozott együttérzést és azt a rokonszenves türelmet, mely a bennem való magasztos bizodalomból és az Atya akaratának való tökéletes engedelmségből születik. Szenteld életedet annak, hogy egyszerre mutatod meg az Istent ismerő és a Fiúban hívó tanítvány emberi rokonszenvét és isteni méltóságát. És mindenki, aki így él, még a halála módján is kinyilatkoztatja az örömhírt. Te és János fivéred más úton jártok majd, és egyikőtök jóval előbb ott fog ülni velem az örökkévaló országban, mint a másik. Sokat segítene neked, ha megtanulnád, hogy az igazi bölcsesség éppúgy magába foglal körütekintést, mint bátorságot. Éleslátást kell tanulnod, hogy lépést tarthass az erőszakosságoddal. Eljönnek majd azok a legjelentősebb pillanatok, amikor a tanítványaim nem haboznak életüket adni ezért az örömhí-

rért, de a hétköznapi körülmények között sokkal jobb volna, ha megbékítenéd a hitetlenek haragját, hogy élhess és folytathasd a jó hírek terjesztését. Amennyire csak a hatalmadban áll, élj sokáig a földön, hogy a sok éven át élt életed a mennyország számára megnyert lelkekben gyümölcsözön.”

¹⁶ ¶ Amikor a Mester befejezte a Zebedeus Jakabnak szánt szavait, megkerülte az asztal végét, ahol András ült, és hű segítője szemébe nézve azt mondta: „András, hűségesen képviseltél engem a mennyország követeinek ügyvezetőjeként. Bár néha kételkedtél és néha veszélyes félénkséget mutattál, mégis mindig őszintén igaz és kitűnően tisztességes voltál a társaiddal való bánásmódban. Az ország hírnökeiként való felavatásotok óta önszabályozást gyakoroltatok minden csoportos igazgatási ügyben, azt kivéve, hogy én e kiválasztottak ügyvezetőjének jelöltelek. Semmilyen más ideigvaló dologban nem léptem fel úgy, mintha irányítani vagy befolyásolni akarnám a döntéseiteket. És ezt azért tettem, hogy vezetésről gondoskodjam minden későbbi csoportos tanácskozásotok irányítása érdekében. Az én világegyetememben és az Atya világegyetemek mindenségében a testvér-fiainkat minden szellemi kapcsolatukban egyénekként kezeljük, de minden csoportviszonylatban bizonyosan gondoskodunk valamilyen határozott vezetésről. A mi országunk a rend területe, és ahol két vagy több, saját akarattal bíró teremtmény együttműködésben cselekszik, ott mindig biztosított a vezetői hatáskör.

¹⁷ És most, András, lévén, hogy a kijelölésem erejénél fogva te vagy a testvéreid főnöke, és mivel a személyes képviselőmként szolgáltál, és mivel én arra készülök, hogy itt hagyjalak titeket és elmenjek Atyámhoz, felmentelek minden felelősség alól, ami ezeket az ideigvaló és igazgatási ügyeket illeti. Mostantól fogva nincs fennhatóságod a testvéreid felett, kivéve azt, amelyet szellemi vezetői tisztvedben érdemeltél ki, és amelyet e testvéreid ennél fogva önként elismernek. Ezen órától kezdve nincs hatalmad felettük, hacsak nem ruháznak fel újra ilyen hatáskörrel, valamely egyértelmű döntésük révén azt követően, hogy én már eltávoztam az Atyához. De az eme csoport igazgatási vezetőjeként való működéssel járó felelőségek alóli felmentésed semmilyen módon nem csökkenti az erkölcsi felelősségedet abban, hogy megtegyél minden tőled telhető annak érdekében, hogy erős és szeretetteljes kézzel együtt tartsd a testvéreidet az előttetek álló nehéz időkben, ama napokban, melyek a hűvér testbeni elindulásom és az új tanító elküldésének időpontja között eltelnek, és itt arról a tanítóról van szó, aki a szívetekben fog lakni és aki végül elvezet benneteket a teljes igazságba. Amint arra készülök, hogy itt hagyjalak titeket, mentesíteni akarlak téged minden igazgatási felelőségtől, melynek kezdete és fennhatósága az én közöttetek való egyéni jelenléteimből ered. Ezentúl én csakis szellemi fennhatóságot gyakorlok felettetek és közöttetek.

¹⁸ Ha a társaidd meg akarnak tartani tanácsadójukként, akkor én úgy rendelem, hogy minden ideigvaló és szellemi

dologban tegyél meg minden tőled telhetőt annak érdekében, hogy elősegítsd a békét és az összhangot az örömhír őszinte híveinek különféle csoportjai között. Az életed hátralévő részét szenteld a testvéreid közötti testvéri szeretet gyakorlati szempontjai fejlesztésének. Légy kedves a testvéreimhez a húsvér testben, amikor végre teljesen elhizsik ezt az örömhírt; mutass szeretetteljes és pártatlan odaadást nyugaton a görögök iránt és keleten Abner iránt. Bár ezek, az én apostolaim, rövidesen a föld négy sarkába fognak szétszóródni, hogy ott hirdessék az Istennél való fiúi elismerés üdvösségének jó hírét, neked kell összetartanod őket az előttetek álló keserves időkben, az erős megméretetés azon időszakában, mely alatt meg kell tanulnotok a személyes jelenlétem nélkül elhinni ezt az örömhírt, amíg türelmesen várjátok az új tanítónak, az Igazság Szellemének a megérkezését. És így, András, bár nem lesz osztályrészed, hogy az emberek szemében nagy tetteket vigyél véghez, elégedj meg azzal, hogy azok tanítója és tanácsadója leszel, akik ilyeneket visznek véghez. Folytasd a munkádat a földön a végsőig, és akkor majd folytatni fogod e segédkezést az örökkévaló országban is, mert nem megmondtam-e már sokszor, hogy vannak más bárányaim is nem e nyájból?”

¹⁹ ¶ Jézus ez után az Alfeus ikrekhez ment oda, és közéjük állva azt mondta: „Kedves gyermekeim, ti a testvérek ama három csoportjának egyike vagytok, akik úgy döntöttek, hogy követnek engem. Mind a hatan jól teljesítettek abban, hogy békével munkálkodtatok a magatok húsvával és vérével, de nálatok senki sem tette a dolgát jobban. Nehéz idők várnak ránk. Talán nem értitek mindazt, ami megeshet majd veletek és a testvéreitekkel, de soha ne kételkedjétek abban, hogy egykor elszólítottak titeket az országért való munkára. Egy időre nem lesz majd embertömeg, melyet igazgatni kellene, de ez azért ne szegje kedveteket; amint az életetek munkája véget ér, elfogadlak titeket ott fent, ahol dicsőségben fogjátok elmesélni az üdvözüléseket a szeráfi seregeknek és a magas Istenfiak tömegeinek. Szenteljétek életeteket érdemszerző módon a mindennapos nehéz munkának. Mutassátok meg minden embernek a földön és a mennyei angyaloknak, hogy a halandó ember, azt követően, hogy egy időre elszólítottatott arra, hogy az Isten különleges szolgálatát végezze, milyen derűsen és bátran tud visszatérni a korábbi napjainak munkáihoz. Ha tehát egyelőre, az ország külsődleges ügyeiben való munkátokat be is kell fejeznetek, az Istennél való fiúi elismerés tapasztalásának új megvilágosodásával és azzal a teljesebb felismeréssel kell visszatérnetek a korábbi munkátokhoz, hogy az Istent ismerő ember számára nincs olyan, hogy közös munka vagy világi fáradozás. Számotokra, akik velem dolgoztatok, minden dolog szentté vált, és minden földi munka az Atya Isten számára való szolgálattá lett. És amikor hírt veszitek a korábbi apostoltársaitok cselekedeteinek, örvendeztetek velük és folytassátok a napi munkátokat olyanokként, akik szolgálják Istent és szolgálnak, miközben várnak. Ti az apostolaim voltatok és mindig is azok lesztek, és emlékezni fogok rátok az eljövendő ország-

ban.”

²⁰ ¶ És ezt követően Jézus Fülöphöz ment, aki felállva hallgatta meg a Mesterétől ezt az üzenetet: „Fülöp, te sok ostoba kérdést tettél fel nekem, de én minden tőlem telhetőt megtettem, hogy megválaszoljam mindet, és most meg szeretném válaszolni e kérdések közül az utolsót, mely a te igen őszinte, ám szellemietlen elmédben felbukkant. Mindig, amikor csak el akartalak érni téged, te mindegyre azt mondtad magadnak, „Mihez kezdjek majd, ha a Mester elmegy és itt hagy minket egyedül a világban?” Ó, te kishitű! És mégis csaknem annyi hited van, mint sok testvérednek. Jó intező voltál, Fülöp. Csak néhányszor vallottál kudarcot nálunk, és az egyik ilyen hibázásodat arra használtuk, hogy megmutassuk az Atya dicsőségét. Az intezőséggel járó hivatalod most lejár. Hamarosan teljesebb módon kell végezned azt a munkát, melynek végzésére felszólítottak — az országról szóló ezen örömhír terjesztésére. Fülöp, te mindig azt akartad, hogy mutassák meg neked a dolgot, és rövidesen nagy dolgokat fogsz látni. Mindezt sokkal jobban kellett volna látnod hit révén, de mivel őszinte voltál még az anyagi beállítottságodban is, meg fogod élni, hogy meglásd a szavaim beteljesülését. És amikor majd szellemi látásmód áldásában részesülsz, indulj munkára, szenteld életedet annak az ügynek, hogy elvezeted az emberiséget az Isten keresésére és az örök valóságoknak a szellemi hit szemével és nem az anyagi elme szemével való felkutatására. Emlékezz, Fülöp, hogy nagy küldetésed van a földön, mert a világ tele van olyanokkal, akik úgy tekintenek az életre, ahogy te is hajlamos voltál. Nagy munkát kell elvégezned, és amikor hitben elvégezted, eljössz hozzám az országomban, és én nagy örömmel fogom megmutatni neked azt, amit szem nem látott, fül nem hallott és a halandói elme nem fogott fel. Időközben légy olyan, mint egy kisgyermek a szellem országában és engedj meg nekem, mint az új tanító szellemének, hogy a szellemi országban tovább vezesselek. És így megtehetek majd érted sok olyat, amelyet nem tudtam elvégezni, amikor a teremtésrész halandójaként itt voltam veletek. És mindig emlékezz Fülöp, aki látott engem, az látta az Atyát.”

²¹ ¶ Ez után a Mester Nátánielhez ment oda. Amint Nátániel felállt, Jézus arra kérte, hogy maradjon ülve, és leülve mellé, így szólt: „Nátániel, megtanultál az előítéletlen felülemelkedve élni és fokozottabb türelmet mutatni azóta, hogy az apostolom lettél. De még sokat kell tanulnod. Áldás voltál a társaid számára annyiban, hogy a te következetes őszinteséged mindig is intést jelentett nekik. Amikor én már eltávoztam, megtörténhet, hogy a nyíltságod gátolni fog abban, hogy jól boldogulj a régi és új testvéreiddel. Meg kell tanulnod, hogy még egy jó gondolatot is annak megfelelően kell árnyalni, hogy milyen a hallgató értelmi állapota és szellemi fejlettsége. Az őszinteség akkor igazán hasznos az ország munkájában, amikor megfontoltsággal társul.

²² Ha megtanulnál a testvéreiddel dolgozni, akkor tartósabb dolgokat vihetnél véghez, de ha azon kapod magad, hogy letérsz az útról azok után kutatva, akik úgy gon-

dolkodnak, mint te, akkor abban szenteld életedet annak, hogy bizonyítod, az Istent ismerő tanítvány az ország építőjévé válhat akkor is, ha egyedül van a világban és teljesen el van szigetelődve a hívőtársaitól. Tudom, hogy hű leszel a végsőkig, és egy napon a fenti országom kiteljesedett szolgálatában üdvözölhetlek majd.”

²³ Erre Nátániel egy kérdést tett fel Jézusnak: „Azóta hallgattam a tanításaidat, hogy először elhívtál engem ezen ország szolgálatába, de őszintén szólva, nem tudom teljesen megérteni mindannak a jelentését, amit mondasz nekünk. Nem tudom mire számíthatok legközelebb, és azt hiszem, hogy a testvéreim többsége is hasonlóképpen össze van zavarodva, de ők haboznak megvallani a zavarukat. Tudsz nekem segíteni?” Jézus, kezét Nátániel vállára téve azt mondta: „Barátom, nincs semmi különös abban, hogy zavarodottságot élsz meg, amikor megpróbálsz megragadni a szellemi tanításaim értelmét, hiszen titeket olyannyira korlátoznak a zsidó hagyományok előítéletei és oly nagyon összezavarnak azon állandó hajlamaitok, hogy az örömhíremet az írástudók és a farizeusok tanításai szerint értelmezzétek.

²⁴ Sokat tanítottalak titeket élőszóval, és életemet közöttetek éltem. Megtettem mindent, amit megtehettem annak érdekében, hogy megvilágosítsam az elméteket és felszabadítsam a lelketeket, és amit nem tudtatok kivenni a tanításaimból és az életemből, készüljétek, hogy azt most a minden tanító mesterének kezéből kapjátok meg — a tényleges tapasztalásból. És mindezen rátok váró új tapasztalásban előttetek fogok járni és az Igazság Szelleme veletek lesz. Ne félj; amit most nem értesz meg, azt az új tanító, amikor eljön, kinyilatkoztatja neked a földi életed hátralévő részében és végig a felkészítéseden keresztül az örökkévaló korszakokban.”

²⁵ És ezt követően a Mester mindannyiukhoz fordulva azt mondta: „Ne féljétek, hogy nem vagytok képesek felfogni az örömhír teljes jelentését. Ti végesek vagytok, halandó emberek, és amit én nektek tanítottam, az végtelen, isteni és örökkévaló. Legyetek türelemmel és őrizzétek meg a bátorságotokat, hiszen előttetek állnak az örökkévaló korszakok, amelyekben folytathatjátok a fokozatos fejlődéseteket a tökéletessé válás tapasztalásában, hogy olyan tökéletesek legyetek, mint amilyen tökéletes az Atyátok a Paradicsomban.”

²⁶ ¶ És ekkor Jézus Tamáshoz ment oda, aki felállt és ezt hallhatta: „Tamás, gyakran kevés volt a hited; azonban amikor elértek téged a kétségek időszakai, sohasem voltál bátorság híján. Tudom jól, hogy a hamis látnokok és az áltanítók téged nem fognak megtéveszteni. Miután én eltávoztam, a testvéreid jobban fogják értékelni az új tanításokkal kapcsolatos bíráló-elemző látásmódodat. És amikor az eljövendő időkben mindannyian szétszórattok a föld határaiig, emlékezz, hogy még mindig az én követem vagy. Szenteld életedet ama nagy munkának, hogy megmutatod, hogy a bíráló-elemző anyagi emberelme miként győzedelmeskedhet az értelmi kétség tehetetlensége

felett, amikor az élő igazság megnyilatkozásának látványával szembesül, amint az érvényesül a szellemtől született férfiak és nők tapasztalásában, akik életükben a szellem gyümölcseit termik, és akik úgy szeretik egymást, ahogy én szerettelek titeket. Tamás, örülök, hogy csatlakoztál hozzánk, és tudom, hogy a zavarodottság rövid időszakát követően folytatod az ország szolgálatát. A kétségeid megdöbentették a testvéreidet, de ők sohasem zavartak engem ezzel. Bízom benned, és előtted megyek el a földnek még a legtávolabbi részeibe is.”

²⁷ ¶ Ez után a Mester odament Simon Péterhez, aki felállt, ahogy Jézus beszélni kezdett hozzá: „Péter, tudom, hogy szeretsz engem, és hogy életedet az országról szóló ezen örömhír zsidók és nem-zsidók számára való nyilvános hirdetésének fogod szentelni, de szomorúsággal tölt el, hogy a velem oly szoros közösségben eltöltött éveid nem segítettek téged jobban abban, hogy gondolkodj, mielőtt beszélsz. Milyen tapasztaláson kell átesned, mire megtanulod, hogy lakatot tegyél a szádra? Mennyi bajt okoztál nekünk a meggondolatlan beszédeddel, az öntelt magabiztosságoddal! És elkerülhetetlenül még több bajt hozol a fejedre, ha nem leszel úrrá e gyarlóságon. Tudod, hogy a testvéreid e gyengeséged ellenére szeretnek téged, és azt is meg kell értened, hogy e fogyatékoságod semmiképpen nem gyöngíti az irántad való szeretetemet, de csökkenti a hasznosságodat és mindig bajt fog okozni neked. Azonban kétségkívül nagy segítséget fogsz kapni abból a tapasztalásból, melyen ezen az éjszakán átesel. És amit most neked mondok, Simon Péter, azt ugyancsak mondom minden, itt összegyűlt testvérednek: Ezen az éjszakán mindannyiatok esetében nagy lesz a veszélye annak, hogy megütközök rajtam. Tudjátok, hogy meg van írva, hogy ‚A pásztort lesújtják és a juhokat szétkergetik.‘ Amíg távol leszek, nagy a veszélye annak, hogy némelyetek enged a kétségeknek és megütközik azon, ami velem megesik. De megígérem most nektek, hogy egy rövid időre visszajövök, és hogy az után előttetek megyek el Galileába.”

²⁸ Erre Péter, kezét Jézus vállára téve, azt mondta: „Nem számít, hogy ha minden testvérem enged is a kétségeknek veled kapcsolatban, megígérem, hogy én nem fogok megütközni semmin, amit teszel. Én veled tartok, és ha szükséges, meg is halok érted.”

²⁹ Ahogy Péter ott állt a Mestere előtt az egész lényén erőt vett érzelmi felindulásban és az iránta való igazi szeret erejétől áthatva, Jézus egyenesen Péter könnytől nedves szemébe nézett és azt mondta: „Péter, bizony, bizony mondom neked, nem szól a kakas ezen az éjszakán, míg te meg nem tagadtál engem három vagy négy alkalommal. És így, amit nem tanultál meg a velem töltött békés társaság által, meg fogod tanulni azt sok bajon és megannyi szenvedésen keresztül. És miután valóban a magadévá tetted ezt a szükséges tanítást, erőt kell öntened a testvéreidbe és továbbra is olyan életet kell élned, melyet ezen örömhír terjesztésének szenteltél, még ha börtönbe vetnek és talán te is követsz engem abban, hogy megfizeted az Atya országa felépítésében teljesítendő szeretetteljes szolgálat legfel-

sőbb árát.

³⁰ De emlékezz az ígéretemre: Miután én felemeltetek, egy időre veletek leszek, mielőtt az Atyához elmegyek. És még ezen az éjszakán könyörögni fogok az Atyának, hogy öntsön erőt mindegyiketekbe ahhoz, amin oly hamar keresztül kell mennetek. Mindannyiatokat azzal a szeretettel

szeretlek, mellyel az Atya szeret engem, és ezért mostantól fogva éppen úgy kell szeretnetek egymást, ahogy én szeretlek titeket.”

³¹ ¶ És egy dicsőítő ének eléneklését követően elindultak az Olajfák hegyén lévő táborba.